Persoana Domnului Isus Hristos

Persoana Domnului Isus Hristos

- notite din predicile lui Teodor Popescu -

Oricât de sfinte ar fi învățăturile, ele nu mântuiesc pe nimeni. Prin Evanghelie sufletele sunt chemate la o Persoană vie, la Domnul Isus. Când Domnul Isus este primit, El mântuiește; învățătura vine după aceea. La drept vorbind, toate învățăturile noastre, ca oameni credincioși, sunt cuprinse în Domnul Isus.

Periculos lucru este când într-o adunare viața începe să scadă și păcatul este îngăduit. Atunci vine o moleșeală peste toți, iar Cuvântul lui Dumnezeu zice: "Treziți-vă cum se cuvine!" (1 Corinteni 15.34). Și mai periculos este însă când în adunare se strecoară o învățătură stricată. În astfel de cazuri, apostolul Pavel ia o atitudine războinică ... În Galatia se introduseseră învățături stricate prin unii care veniseră și spuneau ca nu poți fi mântuit doar prin credința în Domnul Isus, ci că trebuia să ții și legea. Când a auzit Pavel, s-a făcut foc și le-a scris cum le-a scris: "Mă mir ca treceți de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos la o altă evanghelie"... Tot așa și în Corint, unii spuneau că nu este o înviere a morților, a trupului. Pavel n-a lăsat lucrurile în felul acesta, ci s-a ocupat de această învățătură în 1 Corinteni 15.

Trei Persoane și totuși un singur Dumnezeu

"Nu este decât un singur Dumnezeu" (1 Corinteni 8.4). Cu aceasta s-a așezat monoteismul și s-a dărâmat politeismul. Și totuși, unii ar putea să spună ca și în creștinism sunt trei Persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Cum se face însă că sunt trei Persoane și totuși un singur Dumnezeu, aceasta mintea n-o poate pătrunde. "Așa zice Dumnezeu" este de ajuns pentru cel credincios. Mintea nu poate cuprinde acest adevăr descoperit nouă, dar inima poate să-l creadă.

Oamenii au recurs la asemănări ca să lămurească ideea de Treime, dar unele dintre ele sunt mai nimerite, altele mai puțin nimerite. Unii zic: omul este alcătuit din trei puteri sufletești - minte, inimă și voință - și totuși omul nu este decât o singură persoană. Alții zic: arborele are coroană, trunchi și rădăcină, și totuși nu este decât un singur arbore. Astfel de asemănări se pot înmulți. Dar o vorbă străină spune că o comparație nu înseamnă o dovadă, iar altă vorbă, tot straină, spune că toate asemănările șchiopătează. Nouă, credincioșilor, ne este destul să știm că așa zice Dumnezeu în Cuvântul Său. Într-o altă stare când vom fi, poate că vom înțelege și cu mintea acest adevar.

Hristos, Dumnezeu fără început al existenței

"El este mai înainte de toate și toate se țin prin El" (Coloseni 1.17). Aici Îl arată pe Domnul Isus că Dumnezeu care n-are început al existenței. Întotdeauna El a existat. Înainte de toate, El a existat: "La inceput era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu" (Ioan 1.1).

"Și toate se țin prin El". Dacă nu le-ar ține El prin legile și puterea Lui, ce harababură ar fi în tot universul! Dacă n-ar fi Domnul care le-a făcut și dacă n-ar veghea El asupra legilor pe care le-a pus, totul s-ar prăbuși în neant. El este însă atotputernic peste cer și peste pamant și toate se mentin prin El.

"Prin El au fost făcute toate care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El" (Coloseni 1.16).

Hristos - adevaratul Dumnezeu și viața veșnică

În epistola 1 Ioan cele scrise sunt precise și categorice. Ai pe Fiul, ai pe Tatăl; n-ai pe Fiul, n-ai pe Tatăl. Tot așa: cine are pe Fiul are viața veșnică. La sfârșitul epistolei sale, Ioan spune: "Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să-L cunoaștem pe Cel Adevarat. Și noi suntem în Cel Adevarat, adica în Fiul Său Isus Hristos. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică" (1 Ioan 5.20).

"În El locuiește trupește toată plinatatea Dumnezeirii (Coloseni 2.9). Deci "locuiește", nu "a locuit." ... Filosofii aceia spuneau ca Domnul Isus nu este Dumnezeu deplin, ci ca El S-a îndumnezeit prin viața morală pe care a dus-o... când vine mintea omenească și-L micșorează cu ceva pe Domnul Isus, ia sufletului tot ce are cel mai de preț. Dumnezeirea Domnului Isus și răscumpararea deplină prin jertfa Lui sunt lucrurile cele mai de preț ale credinciosului. Daca lovești în Domnul Isus și Îl cobori, lipsești sufletul de tot ce poate avea mai bun. Ce-i mai rămâne?

Domnul Isus este Dumnezeu adevărat și Om adevărat, în totul ca noi, dar fără păcat... Domnul Isus este Dumnezeu întrupat. În El, Dumnezeu a vizitat pământul, "l-a cercetat".

Erezii cu privire la Persoana Domnului Isus

Se zice ca Ioan a trait cel mai mult dintre apostoli, până spre anul 100 al erei creștine, iar spre bătrânețe ar fi scris și evanghelia și epistolele lui. Pe vremea lui se iviseră mulți eretici, printre care era și unul numit Cerint. Acesta făcea parte dintre oamenii care ziceau că Domnul Isus n-a avut un trup adevărat, ci un trup aparent. Dacă El a mâncat, numai s-a părut că a mâncat; dacă a suferit pe cruce, numai S-a făcut că a suferit. Și câte lucruri de acestea! Ioan a scris evanghelia și epistolele ca să dea pe față rătăcirile care începuseră să se răspândească.

"Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vietii..." Ce am auzit? Despre Domnul Isus! Ce am văzut cu ochii noștri? Pe Domnul Isus! Ce am pipăit cu mâinile noastre (deci nu ni s-a parut)? Pe Domnul Isus!

Persoana Domnului Isus a dat întotdeauna naștere la discuții. Și când omul nu se tine de Cuvântul lui Dumnezeu și se lasă dus de mintea sa, nu este de mirare că își face păreri greșite cu privire la Persoana Domnului nostru.

Cuvântul lui Dumnezeu spune că Domnul Isus a venit de sus la noi, a luat trup ca al nostru, dar fără păcat, ca să poată purta în trupul Său pe lemn păcatele noastre, să Se aducă astfel jertfă pentru păcatele noastre. După ce a făcut această lucrare, a fost înviat și acum stă cu trup slăvit la dreapta Tatălui, de unde va veni să-i ia pe ai Săi, ca aceștia să fie pentru totdeauna cu El.

Dumnezeu adevarat și Om adevarat

Oamenii au discutat și vor discuta mereu despre Domnul Isus. Dacă se vor lăsa în voia minții lor, vor spune că Domnul Isus nu este Dumnezeu binecuvântat în veci, vor face din El un moralist, un filozof, un reformator, un întemeietor de religie.

Că Domnul Isus este Dumnezeu, Dumnezeu cu noi, Emanuel, aceasta nu intră în capul omului, intră însă în inima credinciosului, care crede Cuvântul lui Dumnezeu. Cum poate fi aceasta: Dumnezeu adevărat și Om adevărat într-o singură Persoană? Acesta este un adevăr nu pentru mintea mea, ci pentru credința mea, care este însoțită de mari binecuvântări.

Dumnezeirea Lui acoperită cu un văl

Dumnezeirea Domnului Hristos era acoperită cu un văl și nu se arăta în strălucirea ei; iar când ceva din această strălucire I-a străbătut fața, ucenicii nu au putut-o suporta. Când S-a schimbat la față, evanghelistul Matei (17.2) ne spune că fața Lui strălucea ca soarele. În Apocalipsa 1.16 citim același lucru.

În El era slava Tatălui din cer: "Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine" (2 Corinteni 5.19). Dar Dumnezeirea Lui era acoperită cu un văl; altfel nimeni n-ar fi putut să se apropie de El.

Prorocul Isaia (6.5) când L-a văzut pe Dumnezeu într-o vedenie, nu în realitate, a spus: "Vai de mine! Sunt pierdut... L-am vazut pe Domnul Ostirilor!" Domnul Isus a luat un trup ca al nostru ca să Se poată apropia de noi.

Suferintele Lui ca Om

În cuvintele din Isaia 52.4 se vorbește despre "fața schimonosită" a Domnului Hristos. Schimonosită este fața care și-a pierdut frumusețea; iar aceasta nu putea să se facă decât cu prețul unei dureri mari. Și o durere mare era imprimată adânc pe fața Lui. Așa a fost El în grădina Ghetsimani și îndeosebi pe crucea de pe Golgota. Fața Lui exprima atunci numai suferință, o adâncă și grea suferință.

Ca să stârnească oarecare compătimire, Pilat L-a scos pe Domnul Isus afară la mulțime și a spus: "Iată Omul!" Cu coroana de spini pe cap și îmbrăcat cu o haină de purpură, cu sângele curgând pe frunte, cu spinarea zdrelită de biciuire: "Iată Omul!' Ei n-au putut să-L sufere: "Ia-L, ia-L, răstignește-L!"

Pe cruce, Domnul Isus a strigat: "Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" (Matei 27.46). Era într-adevăr părăsit de Dumnezeu pentru că purta păcatele noastre. Dumnezeu Își întorsese fața de la El, dar El spune: Chiar dacă M-ai părăsit, totuși Tu ești Dumnezeul Meu!... La urmă a strigat: "Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul".

Moartea și învierea Domnului Hristos

Apostolul Pavel arată ca două lucruri alcătuiesc miezul evangheliei: moartea Domnului Hristosi pentru păcatele noastre și învierea Lui pentru neprihănirea noastră. Când vorbești despre moartea Lui, înțelegi și învierea Lui; iar când vorbești despre învierea Lui, înțelegi și moartea Lui. Evanghelia se bazează pe aceste două fapte mari și ele nu se pot despărți.

În 1 Corinteni 15 apostolul Pavel vorbește despre învierea trupului și temelia acestei învățături constă în cele două fapte mari: Domnul Isus a murit și a înviat, fapte care nu se pot tăgădui. Și spune: Daca Hristos a înviat, cum se mai găsesc unii care să spună că nu este înviere? Atunci nici Hristos n-a înviat! Iată argumentul cel mai puternic.

Învierea Domnului Isus este atribuită Tatălui, este atribuită Duhului Sfânt, este atribuită Dumnezeirii Domnului Isus Însuși, ceea ce înseamnă că la învierea Fiului lui Dumnezeu a luat parte toată Sfânta Treime.

A-L cinsti pe Fiul ca și pe Tatal

Vorbind mult despre Domnul Isus și nu mereu despre Dumnezeu Tatăl, nu cumva micșorăm cu ceva cinstea pe care I-o datorăm lui Dumnezeu Tatăl?... Domnul Isus a spus: "Toți să cinstească pe Fiul așa cum cinstesc pe Tatăl" (Ioan 5.23). El Însuși a spus aceasta. Tatăl Însuși a randuit ca toată viața noastră să fie centrată în jurul Domnului Hristos. Îl avem pe El, Îl avem și pe Tatăl; nu-L avem pe El, nu-L avem nici pe Tatăl.